

Čtení na pokračování,
Část čtyřicátá druhá:

Sotos Chondropoulos:

Svatý Nektarios - Svátý našeho století

Kapitola XXXV/3

Nikdo nemůže zlehčovat lásku a oddanost bližního, ani na ni nikdy nemůže zapomenout. Tak tomu bylo v případě Nektaria a jeho věrného následovníka Costase. Nektarios udělal, co mohl, aby přesvědčil Costase, že kvůli zodpovědnosti, kterou převzal nad pokornými sestrami na Aegině, nemá jinou možnost než odstěhovat se tam a nabídnout jim své vedení. Nektarios probíral možnost postavit trochu dál od komplexu monastýrských budov místnost pro Costase, aby i on mohl odejít na Aeginu, ale Costasova rodina protestovala. Nebyli spokojeni s představou, že by jejich syn žil o samotě v poušti, a starali se o to, jak by se mohl podřídit asketickému životu, když ani není mnichem. Byl by obklopen světem se zvláštním posláním modliteb, liturgií a trvalým lidským bojem. Rovněž byli zvědaví na to, kdo by mu pomohl, kdyby například jedné zimní noci náhle vážně onemocněl. Costas se nad těmito myšlenkami rozčiloval. „Já tam také budu jen na zkoušku, Costasi,“ řekl Nektarios, když se pokoušel mladíka uklidnit. „Zůstanu na Aegině, abych učil sestry a ukazoval jim asketický způsob života a přinesl jim obecné společenství s plností Kristovy lásky. Kromě toho, co je to Aegina? Je tak blízko, že je téměř předměstím Athén. Budeme na sebe vidět, určitě budeme vidět jeden na druhého ...“

„Ale uvidíte, že budete brzy povolán do Egypta.“

„Ať mě tedy povolají.“

„My je odmítneme ... to je nemožné!“

„Neboj se. Všechno bude podle Božího přání,“ usmál se Nektarios a Costasovi požehnal.

Mnoho lidí z obou komunit se dozvědělo o Nektariově rezignaci a přicházeli za ním každý den. Nezbyval mu čas na setkání s přáteli a příbuznými. Z bulváru Kifissa přicházel nekonečný zástup lidí, kteří po léta následovali jeho kázání, a v úžasu a údivu hleděli na brzy odjíždějícího Nektaria. Mnohé z nich s láskou v srdcích přemohlo nutkání ke štědrosti a tak nabízeli sponzorské dary i dárky pro jeho nový začátek „tam dole“, pro monastýr a pro ostrov.

„Vezměte si od vdovy tento malý dar, Vaše Eminence. Prosím, přijměte malý dárek od vdovy,“ bylo je často slyšet říkat.

Když se v Mathopoulosově sídle dozvěděli o jeho odjezdu, cítila rodina otupělost, prázdnotu a zmatek. Byly to tři roky, co paní domu ztratila Chrysanthi, nezkaženou a nedotčenou květinu z Pirea, z níž se stala spravedlivá Xene, a nyní překonávala těžkosti a boje jako sestra. A nyní by měli ztratit svého duchovního starce, dobrého a slušného hierarchu požehnaného Boží milostí, který zdobil jejich sváteční tabule, ovlivňoval jejich konání k dobru a jehož přítomnost vždy bohatě šířila štěstí, mír a naději věčného života pro všechny.

Denně přicházeli nejrůznější lidé, aby Nektaria viděli. Někteří proto, aby mu políbili ruku a obdrželi jeho požehnání. Jiní, jako třeba obchodníci a vysloužilí námořníci, plakali a nabízeli jemu svá požehnání. „Kéž jsou Vaše dny a roky vždy dobré, Vaše Eminence.“

V těchto dnech bylo obtížné a nákladné vydat se na výlet, třeba jen malý. Nicméně Nektarios si opět jednou zařídil cestu na Aeginu. Costas a tři další přátelé ho vyprovázeli ... Trajekt zahoukal, motory se rozběhly a cesta přes Sardonský záliv byla zahájena. Loď minula Psytalii, Salaminu a potom už bylo vidět dobře známé pobřeží Aeginy.

Po svém příjezdu byl Nektarios vítězoslavně pozdraven mnoha obyvateli Aeginy. Jejich instinkt jim napověděl, že se uskuteční mnoho dobrého skrze tohoto biskupa vyhozeného z Alexandrie, duchovního, který miloval samotu a toužil po ní. Sestry pozdravily Nektaria v monastýru s „rozsvícenými lampami“. Dočasně byl ubytován v pokojích postavených vdovou Kalavri. Byly v první budově, která byla vybudována za sponzorské dary.

Nová kaple byla zcela dokončena a zasvěcena Svaté Trojici. Díky obětavým darům těch, kteří šetřili z toho mála, co měli, se nakonec kaple stala skutečností. Nektarios z toho byl naplněn štěstím a optimismem. Před službou posvěcení položil Nektarios do kaple fylakterion (tefilin – židovský modlitební řemínek), který dostal jako dárek z hory Sinaj.

18. května se posadil a napsal Costasi Sakkopoulosovi, který onemocněl a byl u své rodiny v Athénách. Drahý mladý muž stále čekal na telegram, o němž věřil, že dorazí ze země Nilu:

Aegina, 18. května, 1908

Mému synu v Pánu,

drahý Constantine,

posílám Ti do Athén své otcovské požehnání. Dostal jsem Tvůj dopis a přeji Ti brzké uzdravení. Byl bych rád, kdyby ses připravil na slavnost posvěcení chrámu. Najdi si v *Modlitební knize* stranu 291, kde se uvádí různé typy myra

atd. Z této strany již máme: svíčky z čistého vosku, kadidlo, ostatky svatých, archu, svaté myro, novou přírodní houbu, konvici, pokrývku prestolu.

Byl bych rád, kdybys to sem poslal. Co nejdříve pošli pokrývku, abychom ji mohli sešít, a také pošli novou houbu.

Požehnání pro Tebe
Tvůj duchovní otec

Slavnost posvěcení chrámu se konala slavnostně 2. června 1908. Zúčastnila se jí většina ostrovního duchovenstva a sestry z okolních monastýrů. Bylo přítomno i mnoho lidí z údolí.

Nektarios se cítil skutečně velmi šťastný a spokojený. Cítil duchovní povznesení. Připadal si jako horlivý stavitel v prastaré mytologii, kterého vznešení lidé z měst nepoznali, a jenž se odebral na vrchol hory, aby tam postavil sídlo. Tam pokračoval pomalu, ale jistě, aby si z bláta a oblázků vytvořil miniaturní palác.

Ve chvílích soustředění se Nektarios modlil: „Přijmi, nedostižný Otče, jediný Synu a Svatý Duchu, tento pokorný dar vyrobený z kamenů od svého nehodného služebníka. Přijmi ji jako lasturu v písku“.

Někde v Izajášově knize ve Starém Zákonu je napsáno, že když lidé porušují požehnané a zářící Boží zákony sobectvím a nespravedlností, a když potom staví nádherné a velké mramorové chrámy, Všemohoucí od nich odvrátí tvář, nepožehná jim, nepřijme je, ani jim neudělí Svou svatou milost, a opouští je bez pohnutí jako mrtvé stavby.

Malá a osamocená kaple na Aegině, se nicméně zdála být přijata a bohatě požehnána všemohoucím Bohem. Množství věřících ze všech koutů země stále přichází, aby ji viděli a obdivovali ji.

Někde před vchodem do kaple je mramorová deska, kde je napsáno: „Svaté Trojici, tato svatá kaple byla od svých základů vztyčena ke Tvé věčné chvále. Nektarios, dřívější metropolita Pentapolský. Základní kámen byl položen 1.6.1906. Slavnost zasvěcení se konala 2.6.1908“.